

Та рѣка да ми цалува!
 Че казуваше майка ѝ,
 Че сме сѣ стара роднина.“
 Послушали го девери,
 Тѣ изведоха невяста,
 Десна му рѣка цалува,
 Съ лява си брѣкна въ джепове,
 Извади жѣлти жѣлтици,
 Тешка си свадба засипа.
 Залисаха са девери,
 Зели да бератъ жѣлтици.
 И той ѣ фана за рѣка,
 Тѣ на конь-а си ѣ качи,
 Тѣ си бялъ Дунавъ преплува.
 Рада на Стоянъ говори :

„Маре Стоѣне, Стоѣне!
 Свали ма, либе, отъ конь-а,
 Очи-те да си омѣя,
 Що сѣмъ за майка плакала,
 И за майчина роднина.“
 Стоянъ си Ради говори :
 „Кога си идемъ край село,
 Тамъ има чешма шарена
 Вовъ зелени-те ливади,
 Тѣ ща тамъ свали отъ конь-а,
 Очи-те да си омѣешъ,
 Да не ми рече майка ми —
 За лудо ходи на Влашко,
 Пакъ ти ѣ грозна невяста.“

120.

Дена и Войвода.

Отъ Панагюрище.

Прочуле са Крѣжаліе,
 Дено хубава невясто! *)
 Прочуле са, и дошле са
 Да си са зговоръ зговоратъ,
 Въ кое село да идеме.
 Отговаря Войвода-та :
 „Крѣжаліе, башъ деліе!
 Ай идете, да идеме
 Да идеме вовъ пазара,
 Да запалимъ чаршія-та
 Чаршія-та саратчиска
 Саратчиска, кафтанджиска,
 Да излѣзатъ сараджіе,
 Да изгасатъ чаршія-та,
 Да-но фанимъ нейде някой.“
 Послушаха крѣжаліе,

Отидоха во пазара,
 Тѣ купиха три товара
 Три товара ситенъ барутъ
 Ситенъ барутъ и зли коршумъ,
 И четири небитъ памукъ ;
 Запалиха чаршія-та;
 Не излези ниде никой,
 Не фанаха ниде нищо.
 Майка Дени отговаря.
 „Стани Дено, стани чедо,
 Тѣ затвори чимширъ порти,
 Че щатъ изля мали крави,
 Щатъ изведатъ дребни телци.“
 Послушала (е) мала Дена,
 Тѣ затвори чимширъ порти.
 Видяха ѣ, фанѣха ѣ,

*) Съ повторить на 'секои стихъ.